

— Тъй, тъй! Значи по частна работа, тогазъ! Е, какъ сте още? . .

— Слава Богу!

Той извади цигари, запушиха, побъбраха още малко. После му подаде ржка за сбогуване.

— Хайде, добъръ пжтъ, Пешо! Драго ми е, че се видѣхме. Па другъ пжтъ пакъ се обади!

— Благодаримъ, господинъ следователъ, — засмѣ се отново стражарьтъ. — Може ли да не се обадя! Зеръ, малко сме се трепали двамината изъ ония пущинаци! . . Хай, добъръ часъ и на васъ, и добро виждане!

Той тропна чизмитѣ, завъртѣ се кржгомъ и пѣргаво се отдалечи къмъ чакалнята.

Моятъ другаръ го изпрати съ погледъ, сви вежди, угаси нервно цигарата и се замисли. После изведнѣжъ заговори, вече съвсемъ съживенъ.

— Хмъ! Какво чудно нѣщо е това човѣшката паметъ! Ето, тая среща ме върна нѣколко години назадъ. Представи си, една ивица отъ моя животъ — обикновена, равна, безъ особени събития, която почти не бѣхъ си спомнялъ, сега изведнѣжъ въз-